

DORIN TUDORAN

Nyíl (Sageata)

Mindig az a nyíl, múlhatatlan agyvelővel, s az áldozatok előtt zokogva. És a rugó, amely útjára bocsátotta, most egy falon lóg, mint az emlékezés foszlánya. Kihajolnak belőle a szelíd rozsdagombák.

A higany megjelenése eltünteti a vizet. Egy nyom sem marad, ami emlékeztetne bármire. „Ti vagytok most soron” – mondták nekünk, és ifjú karjaink tonnákat cipeltek, a távolban hajók, a visszaútról álmodtak.

Mindig az a nyíl, a tanult repülési pályán, mindig a világ törvényei alól szabadulni vágyó tiszta havak, és ott a hatalmas úr, mint madarak röptétől áthasogatott burok.

Ringatóznak a hullámok ütemére a fényszórók, ringatóznak a régmúlt történetek kikötőiben, s a víztarajok gyakorta megemelik a kétségbeesés csillanó lándzsáit.

A tomboló nyár alabástrom patái maguk alá gyűrtek minden évszakot, nincs is értelme az évszakoknak ebben a tartományban. Néha visszhangot hallani a hegygerincről, s mintha szánkok tűnnének át tükrökön csúszva.

„Üvöltsetek, ha a történeteknek már nem lehettek szereplői! De az éjszaka hitelét ne rontsátok le közhelyekkel! Megrostált végszavaitok csak az égi magasságban született esőknek adjátok át! Csak akkor szóródjatok szét, amikor a tenger sója a sziklafalra föllepíti a tökéletes hiábavalóság monumentumait!”

Az ostrom (Asediul)

A költő halántékánál, akár egy határozott, de vékony kapunál, a dolgok lelkei úgy kopogtatnak, mint az ádáz bosszúállók. Éjjel és nappal, kint és bent ugyanaz a makacs dörömbölés. Egyszer az ostrom higanyesőként jön, máskor meg mintha a tenger csapkolódását is vaskesztyű szorítaná.

Az évszakok itt egyforma fényben születnek és tűnnek a semmibe. Semmi se tagolja őket, semmi se különbözteti meg arcukat; eltűnésük olyan, mint mikor egyik folyó átömlik a másikba. Ez alatt az idő alatt minden szörnyűség, minden fejlevétel megtörténhet; de az öngyilkossággal fölérő remény is itt van –: hasonlatos a tél közepén virágzó magnóliához.

A költő halántékánál a levegő oly vékonyan és hidegen emelkedik egyre följebb, mint egy borotvapenge, s ott a magasban a dolgok flottái úsznak az örökre elveszett idő vizében. A költő halántékánál a determinált tér konok törvényei tombolnak.

NAGY GÁSPÁR fordításai

Dorin Tudoran 1945-ben született Temesváron. Bukarestben szerzett bölcsész diplomát. Versek mellett esszéket és kritikákat írt. A nyolcvanas évek közepén az USA-ba emigrált és ki-tűnő folyóiratot szerkesztett.